

Álom

Kórterem, a beteg baloldalán orvosa, jobb oldalán főnővér. Fogják a beteg kezét, távolabb néhány nővér. Középen a hozzátartozó(k). Olyan mellérendelt az egész.

Nincs pattogzó zománcfesték az ágyak csövén, nincs nagy kaszavágásokkal haladó takarítónő által a sarkokban hagyott pormacska.

A betegről beszélnek, a hozzátartozóban nem bujkál a gond: hogyan fogom előteremteni a paraszolvenciára a pénzt. Az orvos: nem gondol a boríték vastagságára, ha a nővérekre néz, munkatársakat lát. Micsoda idill, közös gondolat: azért vagyunk itt, mert itt tudjuk megélni, segíteni, gyógyítani akaró vágyunk.

Az orvos tovább megy, búcsúzik; a hozzátartozó arcán nyugodt mosoly, lágyan tudja mondani: KÖSZÖNÖM, biztos benne, hogy jó kezekben tudja anyját, apját, feleséget, férjét.

És most felébredek:

Az egészségről beszélő kisebb vagy nagyobb hatalmasságok, nem gondolják, hogy az egészségügy része a nővérek szolgáló vágya, kik csöndben teszik dolgukat, fikarcnyi remény sincs szívükben, egyenrangúak is lehetnének.

Lehet, hogy aki pénzt ad, az tud bízni az illetőben. Különben görcsbe szorult lehetetlenség, hogy fog meggyógyulni ő, ha nincs pénz.

Ne vádoljon senki naivsággal, ha azt gondolom, eltűnőben van a nyíltság, őszinteség, odaadás az ágy mellett, melynek hajótöröttje már nem számít ilyesfélékre.

A nővér úszik a levegőn át, szálldos néha belőle megértés, hisz ő ugyanolyan nyomorult, mint a pénzt adni nem tudó beteg illetve hozzátartozója. Ki érti még meg a szegény betegeket?

Jő a kaszás, reggel. Takarítónő hatalmas kaszavágással irányítja a felmosórongy-partvis berendezését. Húgy-folt, fekália-folt, pormacska be a sarokba. Jé! A 6-os ágyán saját ürítményét eszi az egyik hajótörött.

Bevitorlázik a fehér, megértő-csendes (néha szörnyen csendes) fél-kapitány. Lázmérő, ágyfelszabadítás, néhány szó.

A hajótörött: volt már kaszás, önerő, s fél-kapitány, de mikor jön a fehér kapitány-sereg, kedves szóval véglegest kimondók; majd jön a fél-kapitány, az ebéd, az újra önevő, s talán jön a fedélzetre délután az utolsó forintjait borítékban rakosgató más hajóval jövő, mégis ismerős matróz.

Hogy milyen szörnyen egybezárt társaság ez.

Ám csak kevesen vannak, akik a fedélzetről szippanthatnák a fekália és hűgyszagot elfűjő kemény szelet, amely szél megdöbbsenten látja a hajó ugyanolyan roncs, vagy már roncsabb, mint eddig.

Nem használ a hajó festése, ha az eresztékek iszonyúan vinnyognak, cserére, javításra várón. Alig megy ez a hajó, lehet, hogy ringató víz sincs?!

Tudom én, hogy hajón vagyok, a kétségbeeséstől törött csajkámát sem látom.

Úristen add, hogy ne legyen eszméletlen matróz, nem fogom látni, a fehér kapitányos-fedélzetmesteres küldöttséget, mely egy napra megszabja életigenlésemet.

Mintha túl sok kisebbrendűség szorult belém, egyenrangúság ismeretlen számomra. De igen, a főmatrózok simogató tisztasága megérint.

Lehet, hogy ugyanolyan nyomorultnak kell lenni, mint a hajótörött, hogy felérezhessük a kint, a fájdalemat, az ijedelmet, a rettegést, megváltásért könyörgést, a kiszolgáltatottságot.

Testvéri meleg a főmatrózoktól, ez adomány, a lázmérő besurran a hónom alá.